

פרק 66

מימוש עצמי, חלק א'

היסטוסס תמיד קל, לעיתים רחוקות מועיל.

כך אמר לו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל; ואף על פי שניתן לתהות על פרטי האימרה, הארי הבין את החולשות של רייבנקלואים מספיק טוב כדי לדעת שעליך לנסות לענות על התהיות שלך. האם תוכניות מסוימות דורשות המתנה? כן, תוכניות רבות דורשות פעולה מושהית; אבל אין זה אותו הדבר כמו להסס לבחור. לא להשתהות משום שידעת מהו הרגע הנכון לעשות את מה שדרוש, אלא להשתהות משום שלא הצלחת להחליט – אין שום תוכנית ערמומית שדורשת את זה.

האם לפעמים דרוש לך מידע נוסף כדי להחליט? כן, אבל זה יכול להפוך לתירוץ להשתהות; ויהיה זה מפתה להשתהות, כשאתה ניצב למול בחירה בין שתי חלופות כואבות, ולא לבחור יאפשר להימנע מהכאב המנטלי לזמן מה. אז תבחר פיסת מידע שלא תוכל להשיג בקלות, ותטען שלא תוכל להגיע להחלטה בלעדיה; זה יהיה התירוץ שלך. אם כי, אם ידעת איזה מידע נחוץ לך, מתי ואיך תשיג את המידע הזה, ומה תעשה בהינתן כל תצפית אפשרית, אזי יהיה זה חשוד פחות בתירוץ להיסוס.

אם אתה לא סתם מהסס, אתה צריך להיות מסוגל להחליט מראש מה תעשה ברגע שיהיה לך את המידע שאתה טוען שדרוש לך.

אם אדון האופל באמת נמצא שם בחוץ, האם יהיה חכם לשתף פעולה עם התוכנית של פרופסור קווירל למצוא מישהו שיתחזה לאדון האופל?

לא. בהחלט לא. ממש לא.

ואם הארי ידע בתור עובדה שאדון האופל לא נמצא שם בחוץ... במקרה הזה...

משרדו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל היה חדר קטן, לפחות היום; הוא השתנה מאז הפעם האחרונה שהארי היה בו, אבני החדר נעשו כהות יותר, מלוטשות יותר. מאחורי שולחנו של המורה להתגוננות ניצב ארון הספרים הריק והבודד שתמיד קישט את החדר, ארון ספרים גבוה שהגיע כמעט מרצפה עד תקרה, עם שבעה מדפי עץ ריקים. הארי ראה את פרופסור קווירל לוקח ספר מהמדפים הללו רק פעם אחת, ומעולם לא ראה אותו מניח בהם ספר.

הנחש הירוק התנדנד מעל מושב הכיסא שמאחורי שולחנו של המורה להתגוננות, העיניים חסרות העפעפיים לא ממצצות כשבהו בהארי בגובה העיניים.

הם הוגנו כעת על ידי עשרים ושניים לחשים, כל מה שניתן להטיל בהוגוורטס מבלי למשוך את תשומת ליבו של המנהל.

"לא, לחשש הארי.

הנחש הירוק הניד בראשו, מטה אותו קלות; שום רגש לא הועבר על ידי המחווה, לא על סמך מה שכישורו של הארי כלחשן גילה לו. "ססיבה לא?" אמר הנחש הירוק.

"מססוכן מדי", אמר הארי בפשטות. זה נכון בין אם אדון האופל נמצא שם בחוץ ובין אם לאו. כשהכריח את עצמו להחליט מראש הוא הבין שהוא פשוט השתמש בשאלה כתירוץ להסס; ההחלטה השפועה הייתה זהה בשני המקרים.

לרגע אחד נראה כאילו העיניים השחורות השקועות בוהקות בשחור, לרגע אחד הפה מכוסה הקשקשים נפתח וחשף את הניבים. "חוששב ששלמדת ששיעור לא נכון, מכיששלון קודם. התוכניות ששלי לא נוטות להיכששל, והאחרונה הייתה מתבצעת ללא דופי, אלמלא טיפששות ששלך. ששיעור נכון הוא לעקוב אחרי ששלבים ששהוססברו לך על ידי ססלית'רין מבוגר יותר וחכם יותר, לששלוט בדחפים פראיים ששלך."

"ששיעור ששאני למדתי הוא לא לנססות מזימות ששיגרמו לחבר ילד-בת לחששוב ששאני מרוששע או לחבר ילד-בן לחששוב ששאני טיפשש," הארי ירה חזרה. הוא תכנן תגובה מתחמקת יותר מזו, אבל איכשהו המילים פשוט יצאו.

צליל ה-סססס שבקע מהנחש לא פורש על ידי הארי כמילים, אלא כזעם טהור. רגע לאחר מכן, "אתה ססיפרת להם -"

"ברור ששלא! אבל יודע מה הם יאמרו."

השתררה שתיקה ארוכה בעוד ראש הנחש התנדנד, מביט בהארי; פעם נוספת, הארי לא הצליח לקלוט שום רגש, והארי תהה על מה פרופסור קווירל עשוי לחשוב כל-כך הרבה זמן.

"באמת אכפת לך מה ששני אלה חוששבים?" בקע הלחשוש האחרון של הנחש. "צעירים אמיתיים ששני אלה, לא כמוך. לא יכולים להעריך ענייני מבוגרים."

"אולי היו מצליחים יותר ממני," הארי לחשש. "חבר ילד-בן היה ששואל מה מניע נססתר לפני ששהיה מססכים להציל איששה -"

"ששמח ששאתה מבין זאת עכששיו," לחשש הנחש בקור. "תמיד תששאל מה היתרון ששל האחר. אחר כך תלמד לששואל על היתרון ששלך. אם תוכנית ששלי לא לטעמך, מה כן?"

"אם צריך - להיששאר בבית סספר שששש ששנים וללמוד. הוגוורטסס נראית כמו מקום טוב לששכון. סספרים, חברים, אוכל מוזר אך טעים." הארי רצה לגחך, אבל לא הייתה שום מחווה בלחשננית לצחוק שרצה לצחוק.

הבורות שהיו עיניו של הנחש נראו כמעט שחורים. "קל לומר זאת עכששיו. אלה כמוני וכמוך לא ססובלים כליאה. תאבד ססבלנות הרבה לפני ששנה ששביעית, אולי לפני ססוף ששל זאת. אתכנן בהתאם."

ולפני שהארי יספיק ללחשש מילה נוספת בלחשננית, צורת האדם של פרופסור קווירל ישבה בביסאו פעם נוספת. "אז, מר פוטר," אמר המורה להתגוננות, קולו רגוע כאילו לא דיברו על שום דבר חשוב, כאילו כל השיחה לא התקיימה כלל. "שמעתי שהתחלת להתאמן בדו-קרב. אני מקווה שאין הכוונה לסוג חסר התועלת, זה עם חוקים?"

חנה אבוט נראתה מעורערת יותר מכפי שהרמיוני ראתה אותה אי פעם (חוץ מביום של עוף-החול, היום שבו בלטריקס בלק ברחה, שלא צריך להיחשב לאף אחד). הילדה ההפלפאפית הלכה לשולחן רייבנקלו בזמן ארוחת הערב, וטפחה על כתפה של הרמיוני, וכמעט גררה אותה משם -

"נוויל והארי פוטר לומדים להילחם בדו-קרב ממר דיגורי!" חנה פלטה ברגע שהתרחקו כמה צעדים מהשולחן.

"מי?" שאלה הרמיוני.

"סדריק דיגורי!" אמרה חנה. "הוא קפטן קבוצת הקווידיץ' שלנו, וגנרל של צבא, והוא לוקח את כל מקצועות הבחירה ומקבל ציונים טובים יותר מכולם, ושמעתי שהוא לומד להילחם בדו-קרב ממורים מקצועיים בחופשות הקיץ, ושפעם הוא הביס שני תלמידים בשנה שביעית, ושאפילו חלק מהמורים קוראים לו סופר הפלפאף, ופרופסור ספראוט אומרת שכולנו צריכים לחק, אה, לכלות אותו או משהו כזה, ו -"

אחרי שחנה הפסיקה כדי לנשום (הרשימה נמשכה זמן מה), הרמיוני הצליחה להכניס מילה משלה.

"חיילת שמש אבוט!" אמרה הרמיוני. "הירגעי. אנחנו לא עומדות להילחם בגנרל דיגורי, נכון? נכון, נוויל לומד כדי להביס אותנו, אבל אנחנו יכולות ללמוד גם כן -"

"את לא מבינה?" צווחה חנה, מרימה את קולה הרבה יותר משהייתה צריכה אם רצתה להשאיר את השיחה פרטית מכל הרייבנקלואים שהביטו בהן. "נוויל לא לומד כדי להביס אותנו! הוא מתאמן כדי שיוכל להילחם בבלטריקס בלק! הם הולכים למעוך אותנו כמו שמרביצן מועך ערימת פנקייקים!"

גנרל אור-השמש הביטה בחיילת שלה במבט. "הקשיבי", אמרה הרמיוני, "אני לא חושבת שכמה שבועות של אימון יהפכו מישוהו ללוחם בלתי מנוצח. בנוסף, אנחנו כבר יודעים איך להתמודד עם לוחמים בלתי מנוצחים. נרכז עליהם את האש שלנו והם ייפלו בדיוק כמו דראקו."

הילדה ההפלפאפית הביטה בה בתערובת של הערצה וספקנות. "את אפילו לא, את יודעת, מודאגת?"

"נו, באמת!" אמרה הרמיוני. לפעמים היה לה קשה להיות האדם ההגיוני היחיד בכל השכבה שלה. "לא שמעת את האימרה, הדבר היחיד שיש לפחד ממנו הוא הפחד עצמו?"

"מה?" אמרה חנה. "זה משוגע, מה עם לת'יפולדים שאורבים בחשכה, ושיטילו עלייך קללת אימפריוס, ותאונות שינוי-צורה נוראיות ו -"

"אני מתכוונת", אמרה הרמיוני, יגיעה דולפת לקולה המורם-כעת, היא שמעה דברים מהסוג הזה כל השבוע כבר, "מה אם נחכה עד אחרי שלגיון הכאוס באמת ירמוס אותנו לפני שנתחיל לפחד מהם והאם מלמלת הרגע גריפינדור?"

כמה רגעים לאחר מכן, הרמיוני צעדה בחזרה למקומה בשולחן עם חיוך מתוק פרוש על פניה הצעירות, לא היה זה מבט הזעם הקר הנורא של הצד האפל של הארי אבל היה זה הפרצוף המפחיד ביותר שהיא ידעה לעשות.

הארי פוטר גמור.

"זה מופרע," השתנק נוויל, במעט האוויר שנותר לו לאחר שנגמר לו האוויר.

"זה גאוני!" אמר סדריק דיגורי. עיניו של הסופר הפלפאף בהקו בהתלהבות מטורפת, מבהיקות כמו הזיעה שעל מצחו בזמן שרקע ברגליו בריקוד אחת מעמידות הדו-קרב שלו. צעדיו הקלילים לרוב השתנו לרקיעות כבדות, מה שעשוי היה להיות קשור למשקולות המתכת שנוצרו בשינוי-צורה וחוברו לזרועותיהם ולרגליהם ולחזותיהם. "מאיפה אתה מקבל את הרעיונות האלה, מר פוטר?"

”חנות ישנה ומוזרה... באוקספורד... ואני לעולם... לא אקנה שם... שוב.” *בום*.